

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
5.Bf.41/2020/19. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2020. július 7. napján tartott nyilvános ülésen meghozta a következő

Í T É L E T E T:

A rablás büntette és más bűncselekmény miatt a vádlott ellen indult büntető ügyben a Fővárosi Törvényszék 2020. január 3. napján kihirdetett 31.B.913/2019/47. számú ítéletét megváltoztatja.

A vagyon elleni erőszakos bűncselekményt rablás büntettének [Btk.365. § (1) bekezdés a) pont, (3) bekezdés b) pont] minősíti.

A vádlott büntetését 6 (hat) év szabadságvesztésre és 6 (hat) év közügyektől eltiltásra súlyosítja.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A vádlott által 2020. március 10. napjától a mai napig bűnügyi felügyelet alatt töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja oly módon, hogy egy nap szabadságvesztésnek négy nap bűnügyi felügyeletben töltött idő felel meg.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S

- [1] A Fővárosi Törvényszék 2020. január 3. napján kihirdetett 31.B.913/2019/47. számú ítéletével a vádlottat bűnösnek mondta a Btk. 164. § (1) bekezdésébe ütköző és a (8) bekezdés I. fordulata szerint minősülő testi sértés büntette kísérletében, valamint a Btk. 366. § (1) bekezdés b) pontjába ütköző kifosztás büntettében; s ezért őt, halmazati büntetésül, 2 év 6 hónap börtön fokozatú szabadságvesztésre és 3 év közügyektől eltiltásra ítélte. Rendelkezett a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjáról, azt a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napban megjelölve, az előzetes fogvatartásban és bűnügyi felügyelet alatt töltött idő beszámításáról, továbbá a ... Járásbíróság ítéletével kiszabott 1 évi szabadságvesztés végrehajtásának elrendeléséről. Döntött még a bűnjelekről és kötelezte a vádlottat az eljárás során felmerült bűnügyi költség megfizetésére.
- [2] Az ítélet ellen - melyet a vádlott és védője tudomásul vett - az ügyészség jelentett be a vádlott terhére fellebbezést, a váddal egyező tényállás megállapítása, a vagyon elleni cselekmény Btk. 365. § (1) bekezdés a) pontjába ütköző és a (3) bekezdés b) pontja szerinti rablás büntettekénti minősítése, valamint a büntetés súlyosítása, hosszabb tartamú fegyház fokozatú szabadságvesztés és közügyektől eltiltás kiszabása érdekében.
- [3] Az ügyész fellebbezésének írásbeli indokolásában hivatkozott az elsőfokú ítélet Be. 592. § (2) bekezdés c) és d) pontja szerinti (iratellenes megállapításokra és téves ténybeli következtetésre visszavezethető) részbeni megalapozatlanságára. Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság helytállóan rögzítette, hogy a vádlott a cselekmény elkövetésekor nem volt kóros elmeállapotú, hanem

önhibából eredő ittas, valamint bódult állapotban követte el a cselekményt. Márpedig töretlen a bírói gyakorlat a tekintetben, hogy ez esetben az elkövető cselekvőségét a kívülálló által észlelt magatartás szerint kell megítélni. A bűncselekmény elkövetését rögzítő kamerafelvétel alapján álláspontja szerint nem férhet kétség ahhoz, hogy a vádlott céltudatosan, telefonjának eltulajdonítása végett támadta meg a sértettet, megvárva míg a járókelők és gépkocsik az utcán elhaladnak. Célrányosan sújtott le a sértett fejére, melyet követően nyomban elvette a sértettől a bántalmazás következtében kezéből kiejtett telefont, s határozott léptekkel távozott a helyszínről, a telefon földre történt leesése az elvétel tényén nem változtat. Az ügyészi álláspont szerint mindezek alapján a vádlott tudattartalmával kapcsolatos tényállítás részben nem felel meg a felvételen látottaknak, részben pedig téves ténybeli következtetésen alapul.

- [4] Ezen túlmenően az indokolási kötelezettség megsértésére hivatkozott a vádlott változó tartalmú vallomásai értékelésének, valamint a kamerafelvétel tartalmi elemzésének elmaradása kapcsán.
- [5] A kifejtettek értelmében a részbeni megalapozatlansággal összefüggésben került sor hibásan a vádtól eltérő tényállás megállapítására és a vagyon elleni erőszakos bűncselekmény téves, a Btk. 365. § (1) bekezdés a) pontjába ütköző és a (3) bekezdés b) pontja szerint minősülő rablás büntette helyett a Btk. 366. § (1) bekezdés b) pontja szerinti kifosztás büntettekénti értékelésre.
- [6] A téves minősítés és a bűnösségi körülmények nem teljeskörű értékelése okán utalt a büntetés indokolatlanul enyhe voltára. A bűnösségi tényezőket érintően kiemelte a súlyosító körülmények nagyobb számát és nyomatékát, valamint azt, hogy ezzel szemben a testi épség elleni cselekmény kísérleti szakban rekedése csekélyebb súllyal vehető figyelembe, miután a terhelt a maga részéről mindent megtett a befejezés érdekében. Mindezek miatt álláspontja szerint hosszabb tartalmú fegyház fokozatú szabadságvesztés és ahhoz igazodó közügyektől eltiltás kiszabása indokolt a vádlottal szemben.
- [7] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.679/2019/4. számú átiratában, az ügyészi fellebbezést fenntartva, az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatására, a vagyon elleni bűncselekmény Btk. 365. § (1) bekezdés a) pontjába ütköző és (3) bekezdés b) pontja szerinti rablás büntettekénti minősítésére, a szabadságvesztés súlyosítására, a végrehajtási fokozat fegyházban történő megállapítására, a közügyektől eltiltás tartamának felemelésére, s a megváltozott végrehajtási fokozat esetén a bűnügyi felügyelet beszámítására vonatkozó rendelkezés módosítására, egyebekben pedig az elsőfokú ítélet helybenhagyására tett indítványt.
- [8] Az átirat kitért az ügyészi fellebbezés tartalma, iránya okán a felülbírálat teljességére és arra is, hogy a törvényszék a hatályos perrendi szabályokat megtartotta, ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett.
- [9] Kifejtette ugyanakkor, hogy az elsőfokú ítélet a Be. 592. § (2) bekezdés d) pontja alapján, téves ténybeli és logikai következtetésből fakadóan részben megalapozatlan, melyet annak helytelen rögzítése eredményezett, hogy a vádlott indíték nélkül ütötte le a sértettet, a telefon elvételének szándéka csak akkor alakult ki benne, amikor a készülék az ütés következtében kiesett a sértett kezéből. Az ügyészi fellebbezés indokolásával azonosan utalt a kamerafelvételen látható eseményekre, melyek álláspontja szerint alátámasztják, hogy a terhelt nem indokolatlanul, motiválatlanul ütötte le a sértettet, hanem a telefon megszerzése érdekében. Vitatta az elsőfokú bíróság azon okfejtésének helyességét is, miszerint a sértett karóval történet megütése indokolatlan, motiválatlan volt, mely a vádlott ital- és gyógyszerfogyasztás miatti zavart tudatállapotával magyarázható. Ezzel kapcsolatban kiemelte, hogy a terhelt esetében a cselekmény elkövetését megelőző két hónapban legalább hat alkalommal került hasonló tudatállapotba, de egyetlen adat sincs arra vonatkozóan, hogy ilyen jellegű magatartást tanúsított volna. Nem osztotta azon elsőbírói álláspontot sem, miszerint a rablási szándék ellen ható körülmény, hogy amennyiben a telefont

kívánta volna megszerezni, úgy erőfölényét kihasználva szemből is támadhatott volna. Ezzel szemben azt hangsúlyozta, hogy az elkövetési mód a vádlott részéről nagyonis racionális, mely a sértett védekezési lehetőségét kizárta.

- [10] Mindezek alapján az ítéleti tényállást akként látta szükségesnek módosítani, hogy a vádlott a sértett telefonkészülékének megszerzése céljából követte el a cselekményét. E módosítással a tényállást megalapozottnak, s a másodfokú eljárásban is irányadónak találta, melyből okszerű a vádlott bűnösségére vont következtetés. Ugyanakkor nem értett egyet a cselekmény minősítésével, mert álláspontja szerint az ügyészi fellebbezés indokolásában már hivatkozott körülmények rablási szándékra utalnak, mely a testi épség elleni bűncselekményen túl a Btk. 365. § (1) bekezdés a) pontjába ütköző és a (3) bekezdés b) pontja szerint minősülő rablás büntetnének megállapítására ad alapot.
- [11] A bünteteskiszabási tényezők felsorolásával egyetértett, ugyanakkor megjegyezte, hogy azokat a törvényszék nem a súlyuknak megfelelően értékelte. E körben kiemelte, hogy a testi sértésnél az életveszélyes eredmény elmaradása a véletlennek köszönhető, ugyanakkor viszont jelentős nyomatéka van a terhelt előéletének, az útonálló elkövetési módnak, a kiskorú sértett sérelmére történt elkövetésnek és az önhibából eredő ittas, bódult állapotnak. Így az elsőfokú bíróság által megállapított minősítés alsó határához közeli szabadságvesztés és közügyektől eltiltás eltúlzottan enyhe.
- [12] A szabadságvesztés és közügyektől eltiltás tartamának lényeges felemelését ezen túl a cselekmény helyes minősítése (mely esetben a büntetési tétel irányadó középértéke 10 év) is szükségessé teszi, hogy az megfeleljen az egyéni és általános prevenciók büntetési céljának is.
- [13] A nyilvános ülésen az ügyész az átiratában foglaltakkal azonos tartalommal terjesztette elő perbeszédét.
- [14] A védő az elsőfokú bíróság helytálló érveire, a cselekmény törvényes minősítésére és a vádlott javára mutakozó jelentős számú enyhítő tényezőre figyelemmel az elsőfokú ítélet helybenhagyására tett indítványt.
- [15] Az ügyészségi fellebbezés eredményre vezetett.
- [16] A másodfokú bíróság az ügyészségi fellebbezéssel megtámadott elsőfokú ítéletet, figyelemmel annak tényállást és minősítést is támadó tartalmára a Be. 590. § (1) és (2) bekezdése alapján az azt megelőző bírósági eljárással együtt teljes terjedelmében felülbírált.
- [17] Ennek során az ítéletábra megállapította, hogy a törvényszék túlnyomórészt a hatályos perrendi szabályokat betartva folytatta le a bizonyítási eljárást, az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését szükségessé tevő eljárási szabályt nem sértett, a Be. 163. § (2) és (3) bekezdésben rögzített tényállás tisztázási kötelezettségének eleget tett.
- [18] A vádlott és tanúk figyelmeztetése szabályszerűen megtörtént. Az okiratokat, iratokat az elsőfokú bíróság a tárgyalás anyagává tette, az igazságügyi orvos-, elmeorvos-, pszichológus szakértői véleményeket hasonlóképpen ismertette.
- [19] Egyúttal igen körültekintően járt el akkor is, mikor a vádlott védekezésére, s a csatolt kórházi ellátására vonatkozó iratokra figyelemmel, a nyomozás során beszerzett elmeorvos szakértői vélemény kiegészítését rendelte el.

- [20] A cselekmény elkövetéséről készült kép- és hangfelvétel a tárgyi bizonyítási eszközre irányadó szabályok (Be. 533. § (1) bekezdés) szerint tehető a bizonyítás anyagává, így a bíróság dönt abban a kérdésben, hogy az a felvétel tartalmáról készült jelentés ismertetésével vagy az eredeti felvétel bemutatásával történik meg. Jelen ügyben, bár kifejezett indítvány erre vonatkozóan nem hangzott el, a vádlotti védekezés irányára figyelemmel a törvényszék helyesen járt el, amikor a CD lemezen rögzített két felvételt a tárgyaláson lejátszotta.
- [21] Annak jegyzőkönyvezése azonban a Be. 445. § (2) bekezdés c) pontjában írt követelménynek nem felelt meg. A felvételek lejátszásakor ugyanis nem állapította meg és jegyzőkönyvben nem rögzítette, hogy azon az elsőfokú bíróság szerint pontosan mi látható, csupán a vádlott, védő, ügyész azzal kapcsolatos észrevételei kerültek rögzítésre, melyből azonban a lejátszás menete, a felvételek tartalma a rendelkezésre álló jegyzőkönyv alapján nem igazolható, illetőleg nem követhető.
- [22] A Be. 99. §-ában foglalt rendelkezés sérelmét észlelte továbbá az ítélőtábla abban, hogy az elsőfokú ítéletben a sértett neve annak ellenére feltüntetésre került, hogy nevezett (3. számú tanú) már a nyomozás során személyi adatainak zártan kezelését indítványozta, és az ügydöntő határozatban név szerinti megjelölését a Be. 99. § (9) bekezdésben írt büntetőeljárási feladat teljesítése nem indokolta.
- [23] Nem helyeselhető továbbá a törvényszék eljárása a tekintetben sem, hogy a Be. 82. § a) pontja értelmében külön döntés nélkül különleges bánásmódot igénylő sértett kihallgatását - ügyészi indítvány ellenére - a terhelt jelenlétében fogatosította.
- [24] Felhívja még az ítélőtábla a figyelmet arra, hogy a Be. 549. § (4) bekezdéséből illetőleg a Be. 551. § (1) bekezdésében írtakból kitűnően a rendelkező rész kézbesítésére még a jogorvoslati nyilatkozatok megtételét megelőzően kell, hogy sor kerüljön.
- [25] Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolása a Be. 561. § (3) bekezdés a) pontjában írtakkal összhangban tartalmazza a vádra utalást, a vád szerinti minősítést.
- [26] Az elsőfokú ítélet a vádlott személyi körülményeire és korábbi büntetéseire vonatkozó megállapításokat (Be. 561. § (3) bekezdés b) pont) pontosítja, illetve kiegészíti azzal, hogy az előzményi elítélésére önbíráskodás büntetnének kísérlete miatt került sor, valamint, hogy az elkövetés idején a terhelt vádhalasztás (feltételes ügyészi felfüggesztés) hatálya alatt is állt, melyet a Budapesti XIV. és XVI. kerületi Ügyészség B.598/2018/1. számú határozatával 2018. július 11. napjától kezdődően alkalmazott vele szemben egyedi azonosító jel meghamisításának büntette miatt.
- [27] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás nagyjából megalapozott, annak kisebb, a Be. 592. § (2) bekezdés a) és d) pontjából (hiányos megállapítások és téves ténybeli következtetések) eredő megalapozatlansági hibái a másodfokú eljárásban a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontja értelmében az iratok alapján kiküszöbölhetőek voltak, ezért az ítélőtábla a tényállást az alábbiak szerint módosította.
- Az elsőfokú ítélet 3. oldal első bekezdés második mondatát akként pontosítja, hogy a vádlott a sértettől az idő, illetőleg a busz indulása felől érdeklődött.
 - A 3. oldal első bekezdésében a harmadik mondatból a következőket rögzítette: Miközben a vádlott az út túloldalára indult, a sértett, kezében tartva a Huawei P9 Lite típusú kb. 35.000,- Ft értékű mobiltelefonját, leült a padra, hogy édesanyjának üzenetet írjon. A vádlott - észlelve a telefonkészüléket - körbejárt, közben a forgalmat és a sértettet is folyamatosan figyelemmel kísérte, majd a padon ülő sértett mögé lépett, és mikor a járókelők és a gépkocsik is elhaladtak, a telefonkészülék megszerzése végett a nála levő karót két kézzel felemelte, s hátulról nagy erővel a sértett fejére sújtott, aki ennek következtében előrebukott, szemüvege leesett, valamint a kezében levő mobiltelefont is kiejtette. A vádlott ezt követően

nyomban a telefonhoz lépett, azt felemelte, ezután a telefonnal együtt távozott a helyszínről, miközben a sértett a padról felugorva az ellenkező irányba futott el.

- [28] Az így helyesbített tényállás már mindenben hiánytalan és pontos, téves ténybeli következtetést sem tartalmaz, az a vádlott tagadásával szemben álló részében is a bizonyítékok okszerű értékelésén alapul, így a Be. 593. § (3) bekezdése értelmében a másodfokú eljárásban is irányadó volt.
- [29] Az elsőfokú bíróság a Be. 561. § (3) bekezdés d) pontjában írtak szerinti indokolási kötelezettségét - némiképp hiányosan - teljesítette. Felsorolta a rendelkezésre álló bizonyítékokat, s állást foglalt a tekintetben, hogy egyes bizonyítékokat a tényállás megállapításakor mely okból fogadott vagy vetett el. Ugyanakkor az ügyészi fellebbezés indokolás helytállóan mutatott rá a terhelti vallomások értékelésében mutatkozó következtetlenségekre, s arra is, hogy az elsőfokú bíróság a vádlott tudattartalmára, szándékára vont következtetésénél a kamerafelvételeken látható események egy részét figyelmen kívül hagyta.
- [30] Nem vitatható azon elsőbírői következtetés helyessége, hogy a vádlott telefon elvételére adott magyarázata, miszerint a segélyhívás megakadályozása érdekében vette fel és vitte magával, illetve, hogy azt pár méter után eldobta, nem foghat helyt. Ugyanakkor viszont nem téves azon megállapítása, hogy zavart tudatállapotáról és emlékezetkieséséről a terhelt következetesen vallott. A nyomozási bíró előtti meghallgatásán védő jelenlétében ugyanis a vádlott emlékezetkiesésre nem hivatkozott, a cselekmény elkövetését ugyanakkor elismerte, s magyarázatképpen hozta fel, hogy be volt gyógyszerezve. 2018. november 29-i folytatólagos gyanúsítottai vallomásaiban azt állította, hogy csak a sértett megütésére emlékszik, annak okára azonban nem. 2019. április 2.-i vallomásaiban ez azzal egészült ki, hogy amikor látta, hogy kiesik a telefon a sértett kezéből, nagyon megijedt, felvette azt, majd kb. hármat lépett és el is dobta a készüléket. Az, hogy az események kapcsán nála „teljes filmszakadás” következett be, először a tárgyalási előadásában jelent meg, amikor már a sértett megütésére is csak a kamerafelvételtől emlékezett, ugyanakkor - bár erre a felvételek adatot nem tartalmaztak - továbbra is állította, hogy a telefont eldobta. Mindezek jól mutatják, hogy az eltelt idő és a bizonyítékok ismeretének tükrében folyamatosan módosult a vádlott vallomása, s tetten érhető volt a felelőssége mérséklésére irányuló törekvése is.
- [31] A törvényszék arra is helyesen mutatott rá, hogy a vádlotti szándék megítélésénél jelen ügyben az elkövetés körülményei bírnak jelentőséggel, e körülményeket azonban részben hiányosan rögzítette, illetve azokból a tudati tényekre téves következtetéseket vont le.
- [32] Az ítélet tábla a tárgyalás anyagává tett kamerafelvétel tartalmából a következőket hangsúlyozza:
- A vádlott helyszínen való megjelenésétől távozásáig 2 perc sem, míg a sértett karóval történt fején ütése és a mintegy két-három lépés távolságra esett telefon elvétele között 3 másodperc telt el.
 - A sértett telefonja, minthogy annak kijelzője világított, végig jól látható, észlelhető volt.
 - A vádlott, miután az út túloldalára indult, a padon ülő sértett körül járva egy kört írt le, közben folyamatosan figyelte a gyalogos- és gépkocsiforgalmat is.
 - A terhelt haladásában, mozdulataiban bizonytalanság nem volt megfigyelhető, s miután a padon ülő sértett mögé lépett, azt követően sújtott le a karóval, hogy az úton egy gépkocsi elhaladt, s már gyalogosforgalom sem volt érzékelhető.
- Ezen adatok, körülmények a drog- és alkoholfogyasztás miatti emlékezetvesztésre hivatkozó vádlotti tudattartalom és szándék megítéléséhez elengedhetetlenek, ezért a másodfokú bíróság a terhelt mozgásával, a gyalogos- és gépkocsiforgalomra vonatkozó kamerafelvételen szereplő

adatokkal a tényállást pontosította, illetőleg e körülmények alapján a téves elsőbírói következtetéseket helyesbítette.

- [33] A telefon vonatkozásában a vádlott eltulajdonítási szándéka - védekezésével szemben - fennállt, arra egyértelműen utalt annak helyszínről való elvitele és 1. számú tanú azon állítása, hogy miután a készülék kiesett a kezéből, azt a terhelt kereste. A vádlott ezzel összefüggő védekezése azért sem foghatott helyt, mert a sértett segélyhívásának megakadályozása nem tette volna szükségessé a terhelt erőszakos magatartása miatt már földre esett telefon helyszínről való elvitelét, főként úgy, hogy a sértett a helyszínről ellenkező irányba futva távozott.
- [34] Az egész eseménysor rendkívül rövid intervalluma is a vádlotti szándék egységességére utal. A sértett karóval történt megütése és a telefon elvétele között eltelt 3 másodperc, valamint a terhelt célirányos, határozott mozgása, az alkalom keresése (megvárta míg a segítség nyújtásra képes személyek a helyszíntől eltávolodnak) kizárta, hogy a vádlott eltulajdonítási szándéka utóbb, a bántalmazást követően alakult ki, az erőszak alkalmazása tehát a mobiltelefon megszerzését célozta.
- [35] Ezzel összefüggésben értelmezhetetlen volt a törvényszék azon okfejtése, melynek során a rablási szándék hiányára az erőszak kirívó, túlzott voltából következtetett. Önmagában ugyanis az elkövetés gátlástalan, útonálló módja az erőszak alkalmazásának időpontjában fennálló eltulajdonítási szándékot nem zárja ki, annak megállapíthatóságát nem befolyásolja. S e körben a fellebbviteli főügyészség átiratában kifogástalan logika mentén fejtette ki, hogy a terhelt által tanúsított magatartás adott helyzetben a racionalitást nem nélkülözte, hiszen az a sértett védekezési lehetőségét teljes mértékben kizárta. Az erőszak motiválatlansága ellen ható körülmény a vádlotti mozgás határozottsága, célirányossága, a környezet folyamatos, tudatos figyelemmel kísérése is.
- [36] A fentiek szerint irányadó tényállásból tehát az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére, a cselekmény minősítése azonban helyesbítésre szorult.
- [37] Az erőszak alkalmazása során már fennálló vádlotti eltulajdonítási szándéokra figyelemmel ugyanis nem merülhetett volna fel a telefon elvételének Btk. 366. § (1) bekezdés b) pontja szerinti kifosztás büntetékénti értékelése. A másodfokú bíróság ezért a vagyon elleni erőszakos bűncselekményt a Btk. 365. § (1) bekezdés a) pontjába ütköző és a (3) bekezdés b) pontja szerinti rablás büntetéként minősítette.
- [38] Az erőszak lenyűgöző erejének megállapítása a sértett fejének karóval történt nagy erejű bántalmazása folytán nem kétséges, s a tényállásban kellő részletességgel körülírt karó használata a Btk. 459. § (1) bekezdés 6. pontja szerinti felfegyverkezve elkövetés megállapítását, s ekként a rablás minősítő körülményének felrovását is megalapozza.
- [39] Miután az idegen dolog jogtalan elvétele érdekében alkalmazott személy elleni erőszak nem szükségképpen jár együtt nyolc napon túl gyógyuló vagy életveszélyes sérülés keletkezésével, ezért az életveszélyt okozó testi sértés vagy annak kísérlete a rablási cselekménnyel valóságos alaki halmazatot alkot, a fenti minősítés változás tehát a Btk. 164. § (1) bekezdésbe ütköző és a (8) bekezdés I. fordulata szerint minősülő testi sértés büntetése kísérletének megállapíthatóságát nem befolyásolta. (BH 2016.10.265).
- [40] A testi épség elleni cselekmény tekintetében a bántalmazás módja (sértett fejének eszközzel történt megütése) a testi sértés okozására irányuló egyenes szándékra utal, de a bántalmazás intenzitása, a célzott testtájék és az eszköz jellege alapján arra is következtetés vonható, hogy a vádlott az életveszélyes sérülés bekövetkeztének lehetőségét látva, abba belenyugodva, az eredmény tekintetében tehát eshetőleges szándékkal cselekedett.

- [41] A büntetés kiszabása körében irányadó körülményeket az elsőfokú bíróság lényegében feltárta. Az enyhítő tényezők körében helyesen vette figyelembe a testi épség elleni cselekmény kísérleti szakban rekedését, annak távoli voltának azonban indokolatlanul tulajdonított további nyomatékot, tekintve, hogy a terhelt a maga részéről a befejezés érdekében mindent megtett, az életveszély elmaradása csak a véletlennek köszönhető. A vádlott büntetett előélete ellenére helyes az elkövetéskori fiatal felnőttkorának javára történt értékelése. A büntetéskiszabás során értékelhető tényezőkről szóló 56/2007. BK vélemény II/1. és II/4. pontja ugyanis erre vonatkozóan korlátozást nem tartalmaz, pusztán arra mutat rá, hogy a büntetlenség a fiatal felnőtt kor mellett további enyhítő körülményt nem képez, nem zárja ki ugyanakkor, hogy a bíróság a személyiség életkorból fakadó kiforratlan voltát büntetett előélet esetén is az enyhítő tényezők körében figyelembe vegye.
- [42] Ugyanakkor a vádlott terhére szól még az, hogy az elkövetés időpontjában feltételes ügyészi felfüggesztés (vádhalasztás) hatálya alatt is állt.
- [43] A súlyosító tényezők mind számukat, mind nyomatékukat tekintve meghaladják az enyhítő körülményeket. Erre, valamint a minősítés halmazati büntetési tételkeret (5 évtől 15 évig terjedő szabadságvesztés) és irányadó középérték (10 év szabadságvesztés) jelentős emelkedését is eredményező változására, továbbá a cselekmény adott kategórián belül kirívóan erőszakos voltára figyelemmel, bár a törvényszék helyesen választotta meg a büntetés nemét, a büntetés mértékének súlyosítása a Btk. 79. §-ában írt büntetési célok és a Btk. 80. §-a szerinti büntetési kiszabási elvek érvényesülése érdekében szükséges volt. Az ítélet tábla ezért a szabadságvesztés és ahhoz igazodóan a közügyektől eltiltás tartamát a büntetési tételkeret minimumát meghaladó, de a középértéket meg nem közelítő hat évre súlyosította. Ennél jelentősebb emelés a vádlott elkövetéskori fiatal felnőttkora miatt nem volt indokolt.
- [44] A minősítés változása és a szabadságvesztés tartamának felemelése a Btk. 37. § (3) bekezdés a) pont ad) alpontja értelmében maga után vonná a végrehajtási fokozat fegyházban történő megállapítását, azonban a vádlott elkövetéskori fiatal felnőttkora, beszámítási képességét nem érintő személyiségzavara, a testi épség elleni cselekmény kísérleti szakban rekedése és a terhelt arra vonatkozó beismerése, megbánása okán a másodfokú bíróság lehetőséget látott a Btk. 35. § (2) bekezdése alapján - eggyel enyhébb - börtön végrehajtási fokozat alkalmazására, ezért az elsőfokú ítélet erre vonatkozó rendelkezését érintetlenül hagyta.
- [45] A feltételes szabadság legkorábbi időpontjának megállapítása, a korábbi felfüggesztett szabadságvesztés végrehajtásának elrendelése, az előzetes fogvatartásban és bűnügyi felügyeletben töltött idő beszámítása törvényes volt, s az elsőfokú bíróság e rendelkezések jogszabályi alapját is helytállóan jelölte meg.
- [46] A bűnjelekre és bűnügyi költségre vonatkozó rendelkezések a pontosan megjelölt jogszabályi hivatkozásokkal összhangban álltak.
- [47] Mindezek alapján a Fővárosi Ítélet tábla mint másodfokú bíróság a Be. 599. § (1) bekezdése szerinti nyilvános ülésen az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 606. § (1) és (2) bekezdése alapján megváltoztatta, egyéb törvényes rendelkezéseit pedig a Be. 605. § (1) bekezdése értelmében helyben hagyta.

- [48] Az ingatlan elhagyását tilalmazó bűnügyi felügyelet beszámításáról, figyelembe véve, hogy annak fogamatba vételére a rendőri jelentés szerint 2020. március 10. napjától került sor, az ítélet tábla a Btk. 92. § (1) és (3) bekezdés a) pontja alapján rendelkezett.

Budapest, 2020. július 7.

dr. Magócsi István s.k.
a tanács elnöke

dr. Raczkó Katalin s.k.
előadó bíró

dr. Borbás Virág Bernadett s.k.
bíró

A Fővárosi Törvényszék 31.B.913/2019/47. számú ítélete a Fővárosi Ítélet tábla mint másodfokú bíróság 5.Bf.41/2020/19. számú ítéletében írt változtatással 2020. július 7. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2020. július 7.

dr. Magócsi István s.k.
a tanács elnöke